01/12/2019

Κυριακάτικο Κήρυγμα

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Ὅταν πλησίαζε στὴν Ἰεριχώ, κάποιος τυφλὸς καθόταν στὸ δρόμο καὶ ζητιάνευε. Κι ὅταν ἄκουσε κόσμο νὰ περνᾶ, ρωτοῦσε τί σήμαινε αὐτό. Τοῦ εἶπαν ὅτι περνοῦσε ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος. Τότε φώναξε δυνατά· Ἰησοῦ, Γιέ τοῦ Δαυΐδ σπλαχνίσου με.

Στάθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε νὰ τὸν φέρουν κοντά του. Τὸν ἔφεραν καὶ τὸν ρώτησε. Τί θέλεις νὰ τοῦ κάμω; Κι αὐτὸς εἶπε· Κύριε, νὰ ξαναδῶ. Κι ὁ Κύριος τοῦ εἶπε· ξαναδές· ἡ πίστη σου σ' ἔσωσε. Βρῆκε ἀμέσως τὸ φῶς του καὶ τὸν ἀκολούθησε δοξάζοντας τὸ Θεό. Κι ὅλος ὁ κόσμος δοξολογοῦσε τὸ Θεό».

Εἶναι ἕνα πάρεργο στὸ δρόμο του, τὸ θαῦμα τοῦ τυφλοῦ ποὺ κάνει ὁ Κύριος, γιὰ νὰ μὴν εἶναι καὶ τὸ πέρασμά του ἀκόμα διδασκαλία ἀνώφελη σ' ἐμᾶς καὶ τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ ,ἀλλὰ γιὰ νὰ εἴμαστε παντοῦ καὶ πάντα καὶ μὲ κάθε ἐκδήλωσή μας ὠφέλιμοι καὶ ποτὲ ἄχρηστοι.

Ὁ τυφλὸς λοιπὸν ἐπειδὴ πίστεψε ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ Χριστὸς ποὺ περίμεναν καὶ μεγαλωμένος στὶς Ἰουδαϊκές παραδόσεις ἦταν φυσικὸ νὰ μὴν ἀγνοῇ ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ ἦταν ἀπὸ γενιὰ τοῦ Δαυΐδ, φωνάζει δυνατά· Γιὲ τοῦ Δαυΐδ, σπλαχνίσου με. Καὶ μὲ τὴν παράκληση «ἐλέησέ με» φανερώνει ὅτι εἶχε γι' αὐτὸν κάποια θεϊκώτερη ἀντίληψη καὶ δὲν τὸν θεωροῦσε ἁπλὸ ἄνθρωπο.

Θαύμασε ὅμως καὶ τὴν ἐπιμονὴ τῆς ὁμολογίας του. Μολονότι τὸν ἐπιτιμοῦσαν πολλοί, δὲ σιωποῦσε ἀλλὰ φώναζε περισσότερο. Ἦταν ὁ θερμὸς πόθος μέσα του ποῦ τὸν κινοῦσε. Γι' αὐτὸ καὶ τὸν προσκαλεῖ ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς, ἐπειδὴ ἄξιζε στ' ἀλήθεια νὰ τὸν πλησιάση καὶ τὸν ρωτᾶ· τί θέλεις νὰ σου κάμω; Ὄχι πῶς δὲν ἤξερε ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ νομίσουν οἱ παρόντες ὅτι ἄλλα τοῦ ζητοῦ κι ἄλλα δίνει, κι ὅτι ἐκεῖνος ζητᾶ χρήματα κι αὐτός, ἐπειδὴ ἀγαποῦσε τὴν ἐπίδειξη, θεραπεύει τὴν τύφλωσή του.

Μπορεῖ ὁ φθόνος νὰ δημιουργῇ τέτοιες ἀνόητες συκοφαντίες. Γι' αὐτὸ μετὰ τὴν ἐρώτησή του, ὅταν εἶδε πῶς ἐπιθυμοῦσε νὰ ἀποκτήση τὸ φῶς του, αὐτὸ τοῦ δίνει. Προσέξετε καὶ τὴν ἀπουσία κομπασμοῦ. Ἡ πίστη σου, λέει, σ' ἔσωσε. Ἐπίστεψες ὅτι εἶμαι ἐκεῖνος ὁ γιὸς τοῦ Δαυΐδ τῶν παραδόσεων, ὁ Χριστός, κι ἔδειξες τόσο μεγάλη θέρμη, ὥστε καὶ παρόλες τὶς ἐπιτημήσεις νὰ μὴ σωπαίνης.

Κι ἀπ' αὐτὸ διδασκόμαστε, ὅτι ὅταν ζητοῦμε μὲ πίστι, δὲ μᾶς δίνει ἄλλα ἀπ' ὅτι ζητοῦμε ἀλλὰ αὐτὰ τὰ ἴδια. Ὥστε ὅταν ἄλλα γυρεύωμε κι ἄλλα παίρνωμε, εἶναι φανερὸ ὅτι δὲ ζητοῦμε οὔτε ὅπως πρέπει οὔτε μὲ πίστη. Μᾶς λέει· «Γυρεύετε καὶ δὲν παίρνετε, γιατὶ ζητᾶτε ἄσχημα»

-Προσέξετε καὶ τὴν ἐξουσία: Γι' αὐτὸ καὶ σὲ φῶς γιὰ τὸν ἀνάπηρο μεταβλήθηκε ἡ φωνή, ξεκινῶντας ἀπὸ τὸ φῶς τὸ ἀληθινό.

Σημειῶστε καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη του γιὰ τὴ θεραπεία. Ἀκολουθοῦσε τὸν Ἰησοῦ, δοξάζοντας τὸ Θεὸ καὶ γινόταν καὶ στοὺς ἄλλους ἀφορμὴ δοξολογίας.

Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονυσίου

Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον
Τόμος Δεύτερος
Ἀθῆναι 1969
σελ.112-113